

*Josef
Dostál*

TOMÁŠ Nýdrle

Narozen: 10. října 1988

Sport: broková
střelba – skeet

Trenéři: Petr Luštický,
Jan Sychra

Oddíl: Dukla Hradec Králové,
ASC DUKLA

Když světové zlato ZHOROŽKNE

Léta byl Tomáš Nýdrle v reprezentaci brokové disciplíny skeet především tím třetím, který dělá družstvo. A dělal ho dobře, svědčí o tom týmové medaile ze světových i evropských šampionátů. Individuálně se však mezi absolutní světovou špičku neprostrčil, nepočítáme-li šest let staré zlato z Univerziády. Až letos doslova vyletěl do absolutní světové špičky.

Nejprve skončil druhý na Evropských hrách v Minsku. O kousíček mu ulétlo účastnické místo pro olympiádu v Tokiu. A pak přišlo červencové mistrovství světa v italském Lonátu. Čeští brokaři dokázali šampionát několikrát vyhrát jako tým. V individuálním závodě ale nikdy žádný český skeetař nestál na nejvyšším stupínku. To platilo až do soboty 6. července.

Svěřenec trenérů Petra Luštického a legendy Jana Sychry v královéhradecké Dukle udělal v pátek ve dvou položkách po jedné chybě. Nezmatkoval, zůstal klidný. I když byl po prvních 75 ranách až ve druhé desítce. V sobotu předvedl fantastický výkon. Ve dvou zbývajících položkách základního závodu nemnul ani jednou, v rozstřelu si zajistil finále a v něm poslal k zemi všech šedesát terčů! Vyrovnal tak světový rekord a stal se prvním českým skeetařem v historii, který získal individuální titul mistra světa.

„Do finále jsem se dostal díky postřehu německého postraniho rozhodčího. V poslední položce našťásti uviděl úlomek, který jsem ustřelil z terče. Kdyby mi ho sudí neuznali, tak jsem mistrem světa nebyl,“ pravil s úlevou. „V samotném finále se mi pak ohromně dařilo. Byl jsem v klidu, neměl jsem vlastně co ztratit. Takhle vysoko se mnou nikdo nepočítal. Nakonec z toho

byl největší úspěch kariéry,“ vyprávěl s úsměvem. Lonáto je mu zaslíbené. Už před třemi roky tu skončil těsně čtvrtý na mistrovství Evropy. „Tahle střelnice mi prostě sedí,“ dodal Nýdrle.

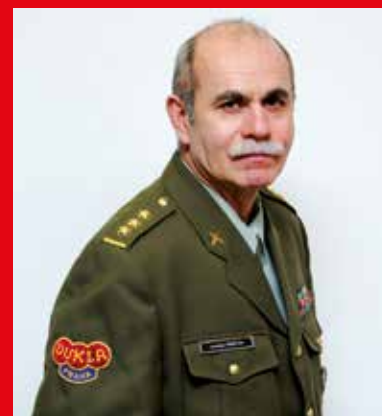
I světové zlato může ale zhořknout. „Nebyl za něj kvótaplac do Tokia. Světový šampionát byl letos jedinou velkou soutěží, na níž se žádné nerozdávaly, protože se o ně na mistrovství světa střídalo loni. Podruhé během pár týdnů mi medaile trochu zhořkla. Ale Tokia se nevzdám, cítím jako povinnost účastnické místo vystřílet. Šance pořád žije,“ pravil odhodlaně.

Rodák z Jičína pokračuje v rodinné tradici. „Ke střelení mě přivedl táta už v deseti letech. Sám střílel i závodně. Broková střelba je rodinná tradice. Děda myslivec, táta také a já jsem to zdědil po nich. Nic velkého jsem v lese zatím netrefil, ale mám na kontě jako myslivecká stráž za jeden rok pětadesát škodných lišek,“ pochlubil se sympáťák Tomáš Nýdrle.

Text: Karel Felt (deník Právo)

Foto: Ivana Roháčková

NEJVĚTŠÍ ÚSPĚCHY – zlato: MS 2019, ME 2018 (družstva), Univerziáda 2013;
stříbro: Evropské hry 2019, MS 2013 (družstva), ME 2016 (družstva), ME 2008 (družstva);
bronz: MS 2017 (družstva), ME 2012 (družstva).

Jste vděčný osudu, když potkáte v životě člověka, kterého si vážíte, který vás osloví, obohatí. Padesát let ve službách sportu je článek o jednom z největších odborníků v oblasti metodiky sportovního tréninku. Docent Josef Dovalil byl i můj učitel a jsem tomu moc rád, že ho můžeme našim čtenářům v tomto čísle DuklaSportu přiblížit.

Už teď začínáme počítat armádní sportovce, kteří si vozí ze závodů nomináční místa pro Hry XXXII. olympiády v Tokiu 2020.

Moc nás těší a gratulujeme sportovcům ASC DUKLA, kteří si už vybojovali účastnická místa: střelci David Kostecký, Filip Nepejchal a Nikola Mazurová, moderní pětibojař Martin Vlach, kanoisté Josef Dostál, Radek Šlouf, Martin Fuksa a Petr Fuksa, veslař Ondřej Synek, oštěpaři Nikola Ogrodníková a Jakub Vadlejš, koulař Tomáš Staněk a na 400 m překážek Zuzana Hejnová.

Přejeme našim sportovcům, které nominace teprve čekají, ať se jim daří a naplní očekávání svá i naše!

V. J.

plk. Jaroslav Prišćák,
šéfredaktor

ročník 14
číslo 2/2019

Vydavatel: Armádní sportovní centrum DUKLA, Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6, IČO: 60162694, www.duklasport.cz, www.facebook.com/AscDukla
Adresa redakce: Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6, telefon: 973 203 840, fax: 973 203 913, e-mail: redakceduklasport@seznam.cz | Evidenční číslo: MK ČR E 18249 | ISSN 2336-873X
Šéfredaktor: plk. Jaroslav Prišćák, tel.: 973 203 801, e-mail: priscakj@seznam.cz | Zástupce šéfredaktora: Ivana Roháčková, tel.: 724 520 524, e-mail: rohi@seznam.cz
Redakční rada: Karel Felt, Milan Novotný, Jaroslav Pešta, Ivana Roháčková | Grafická úprava, zlom a korekce fotografií: Andrea Bělohávková (OPP VHU)
Jazyková úprava: Milena Krejslová (OPP VHU) | Foto na obálce: Ivana Roháčková | Tisk: Czech Print Center, a. s. | Dáno do tisku: 11. 9. 2019
V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje ASC DUKLA. | Publikované materiály nelze rozšiřovat bez souhlasu vydavatele. | Redakci nevyžádané materiály se nevracejí. | NEPRODEJNÉ

2

**Padesát let
ve službách sportu**

Doc. PhDr. Josef Dovalil, CSc. vystudoval Fakultu tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy v Praze, s níž pak nejprve jako odborný asistent a později jako docent spojil celou svoji profesní dráhu, zasvěcenou především sportovnímu tréninku.

4

10

20

30

- 2 Padesát let ve službách sportu
- 4 Bramborová radost předčila stříbrnou
- 6 Vlna olympiádu nesmetla
- 8 Medailové žně vodních slalomářů
- 10 Koncert Martiny Satkové
- 12 Nervy a pátá olympiáda!
- 14 Parašutisté ladí formu
- 16 Bez medaile
- 17 Kulhavý pátý, Cink šestý
- 18 Chci se vrátit na vrchol
- 19 Přibrzdil mě zamčený tlumič

- 20 Vlach zvládl šerm a má bronz
- 22 V Evropě našly cestu do TOP 5
- 23 Bronzový kajakařský maraton
- 24 Japonsko očima Tomáše Bábk
- 26 V Tokiu se rozdá 339 sad medailí
- 28 Mimo struktury – projekt Kalokagathia
- 30 Jubilanti armádního sportu – Dana Zátoková
- 32 Medaile, rekordy a tituly

PADESÁT LET ve službách sportu

Doc. PhDr. Josef Dovalil, CSc., vystudoval Fakultu tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy v Praze, s níž pak nejprve jako odborný asistent a později jako docent spojil celou svoji profesní dráhu, zasvěcenou především sportovnímu tréninku. V letech 1990 až 1991 byl proděkanem a následně do roku 1997 děkanem FTVS, od roku 1987 do roku 2008 působil jako člen výkonného výboru Českého svazu ledního hokeje a v letech 1996 až 2012 pracoval ve funkci místopředsedy pro olympismus Českého olympijského výboru. Je členem Síně slávy českého hokeje a nositelem stříbrné a zlaté medaile Univerzity Karlovy za zásluhy o její rozvoj. Unií profesionálních trenérů mu byla v roce 2018 udělena cena za celoživotní dílo v oblasti trenérství, sportu a olympismu. Významný sportovní teoretik, vědecký pracovník a funkcionář se 10. června dožil 75 let.

Od roku 1967 jste pracoval jako vysokoškolský pedagog v oboru teorie vyučování tělesné výchovy a sportu na katedře psychologie, pedagogiky a didaktiky FTVS. Učíte ještě?

Ne, už jsem skončil. Na fakultě jsem působil padesát let, což je z dnešního pohledu, kdy se střídání zaměstnání považuje za velmi žádoucí, skoro neuvěřitelné, ale mě to prostě bavilo. Teď už se tam jen občas zajdu podívat a promluvit s bývalými kolegy, ale od přednášení jsem se odstříhl a musím říct, že mně to nechybí. Všechno v životě má svůj čas.

Sport, a to především jeho teoretická stránka, se stal vaším celoživotním povoláním a dá se říci i posláním. Čím vás tak fascinoval, že jste mu doslova zasvětil celý svůj život?

Na to se hrozně těžko odpovídá, to je pocitová záležitost. Nedokážu to úplně vysvětlit, ale prvotně šlo nejspíš o určité napětí, které člověk prožívá, když jde na sportovní utkání. Když jsem se pak ve své praxi zabýval filozofií sportu, došel jsem k závěru, že mě především oslovila snaha sportovců dosáhnout maxima a překonat sama sebe, možná i trochu sportovní sláva, tedy být dobrý či dokonce nejlepší, a v neposlední řadě i skutečnost, že sport je víceméně čistá záležitost v tom smyslu, že jsou v něm stejné podmínky pro všechny. Člověk se musí naplno projevit a vyhraje ten, kdo je zkrátka lepší.

Kdo vás ve vašem profesním životě nejvíc ovlivnil?

Měl jsem řadu vynikajících učitelů, například mého dlouholetého vedoucího na katedře doc. Miroslava Choutku, učitele atletiky na FTVS Ladislava Koštejna a kdysi ještě na jihlavském gymnáziu doc. Bořivoje Petráka, který mě nasměroval ke studiu na tehdejší Institut tělesné výchovy a sportu. Přímou z oblasti sportu mě pak ovlivnili především dva lidé, Luděk Bukač a Stanislav Neveselý. S Luděkem jsem se seznámil přímo na fakultě, kde přednášel, se Standou u jihlavských hokejistů. S oběma jsem pak dlouhá léta spolupracoval a nejráději vzpomínám na roky 1980 až 1985, kdy spolu vedli národní hokejové mužstvo a mě přizvali do svého realizačního týmu jako konzultanta.

Když se řekne „Dovalil“, většině lidí vyvstane na mysli jako synonymum slovo „metodika“, konkrétně metodika sportovního tréninku. Můžete tento pojem vysvětlit?

Na fakultě se vyučoval předmět základy sportovního tréninku. V podstatě šlo o to, jak tréninku porozumět, jak najít jeho podstatu a tu zevšeobecnit. Tedy zjistit, co se ve sportovcích díky tréninku děje, že se zlepšují, samozřejmě s přispěním řady dalších oborů, například fyziologie, psychologie a podobně.

Ve svých výzkumných pracích jste se zabýval mnoha tématy. Jedním z nich byla i struktura

sportovního výkonu. Co si pod tím lze představit?

Znamená to zjistit, z čeho se sportovní výkon skládá, z čeho je vytvářen, co ho podmiňuje, tedy prozkoumat, na čem je výkon sportovce závislý a jakou mají jednotlivé činitele – například kondiční, technický, psychologický – váhu. Směřuje to tedy k vysvětlení podstaty sportovního výkonu.

Věnoval jste se i tématice procesu řízení sportovního tréninku. Přiblížte, prosím, oč jde.

Jedná se o několik navzájem souvisejících činností, které jsou nezbytné pro seriózní trénování. První je plánování, tedy rozvaha tréninkové činnosti na určité časové období. Neměla by chybět ani evidence tréninku, zaznamenávání toho, co bylo odtrénováno. V průběhu tréninku se musí periodicky objevovat kontrola trénovanosti, která nám ukáže jeho dopady na sportovce. A na závěr se musí provést vyhodnocení tréninku, tj. srovnání trénink – změny, podle něhož se pak usměrni následný tréninkový proces.

Jak vnímáte dnešní sport a to, co se kolem něj děje?

Mám dojem, že sport začínají zneužívat lidé, kteří s ním vlastně ani nemají nic společného. Navenek je to sice hezky zakamufované tím, že do něj dávají peníze, ale oni by je tam nedali, kdyby z toho neměli profit. Jako místopředseda ČOV jsem měl mimo jiné na starost i filozofii sportu

a myslím si, že čím dál tím víc se především vrcholový sport orientuje na generování zisku. Už se tomu samozřejmě přizpůsobila i média, takže občas se mi zdá, že ani není důležité, kdo s kým soupeří, ale která firma to podporuje. Jen doufám, že se nedožiju toho, že se spolu místo národních mančaftů budou utkávat jednotlivé firmy.

Zajímá vás i váš názor na doping v současném sportu...

To je malér, se kterým si podle mě nikdo neví moc rady. Pro boj s dopingem se určitě dělá maximum, ale kontrolní mechanismy jsou velmi drahé, a navíc všechny sportovce stejně neprověříte. Jenom mě třeba zarazí, že existují závodníci, kteří mají ambice na stupně vítězů a kvůli tomu dopují, přestože třeba na olympiádě jdou první tři vždy automaticky na dopingovou kontrolu...

Co vás napadne, když se řekne Dukla?

Dukla je pro mě výkladní skříní armády a číslem jedna československého a českého sportu. Je to seriózní sportovní klub stojící na pevném organizačním základu, v němž se dobře a chytře trénuje. Působí v něm totiž řada trenérů, kteří se snaží stále se vzdělávat a zlepšovat a kteří byli díky tomu odborně vždy o něco výš než ostatní. Její velmi silnou stránkou je podle mě metodická činnost, důsledné uplatňování procesu řízení sportovního tréninku a stálé zlepšování tréninkových podmínek. Výhodou Dukly je i skutečnost, že se jedná o všesportovní klub, kde se jednotlivá sportovní odvětví mohou navzájem pozitivně ovlivňovat.

Jaký je váš osobní vztah k Dukle a k armádnímu sportu?

Ten vztah je velmi emoční. V Jihlavě, kde jsem chodil do školy, se hrál na nejvyšší úrovni hokej. Když otevírali zimní stadión, bylo mi dvanáct a byl jsem při tom. Pak už jsem na většině utkání Dukly nemohl chybět, jihlavské hokejisty jsem zbožňoval a říkal jsem si, že bych jednou v nějakém sportu chtěl taky takhle vyniknout. Fascinoval mě i někdejší fotbal Dukly, Josef Masopust, Svatopluk Pluskal, Ladislav Novák a další byli mými nejen sportovními idoly. Vždycky jsem byl rád, když dukláci byli vidět a když získávali medaile na světových sportovních soutěžích. Navíc to byli fajn lidé, o čemž jsem se přesvědčil později, kdy jsem se s řadou z nich setkal jako učitel a s některými, například se Stanislavem Neveselým, s Jaroslavem Holíkem nebo s Josefem Augustou, jsem měl tu čest spolupracovat.

A jak vidíte budoucnost Dukly?

Jsem přesvědčen, že i nadále bude nejúspěšnější českou sportovní institucí a že bude mít hodně talentovaných závodníků, zapálených a poučených trenérů a vynikajících výsledků podpořených filozofií, že ve sportu jsou i jiné hodnoty než peníze.

Text: Pavel Nekola
Foto: Ivana Roháčková

Bramborová radost předčila stříbrnou

Čtvrté místo že je pro sportovce to nejmudnější? Určitě to neplatilo o dvojici kajakářů pražské Dukly Josef Dostál, Radek Šlouf. Jejich oslavný řev se rozléhal olympijským komplexem v Szegedu, když si na mistrovství světa dojezdili pro čtvrté místo znamenající olympijskou místenku pro český debikajak. Dostál zářil dokonce mnohem víc než po stříbru, které na singlkajaku získal o den dříve.

Postup do Tokia si dali jako cíl společné cesty, na níž se letos vydali. Šestadvacetiletý Dostál už olympijskou atmosféru zažil dvakrát a z her má tři medaile, o dva roky mladší Šlouf bojoval o svoji olympijskou premiéru. K tomu potřebovali skončit mezi šesti nejlepšími na světě.

Dlouho se ve finále zdálo, že svůj cíl nesplní, ale postupně se prokousávali z osmé pozice až na čtvrtou. „Jsme tam,“ otáčel se za cílem Dostál na svého parťáka, jenže Šlouf nevěřil, dokud výsledky neskočily na světelnou tabuli. „Radši jsem čekal, než bych spustil radostný řev a my pak byli sedmí. A taky jsem se potřeboval vydýchat,“ usmíval se Šlouf.

S trochou nadsázky se výsledkem ani příliš stresovat nemusel, v kanoistice funguje jako vcelku spolehlivý prognostik. „Před třemi lety jsem jezdil s Tomášem Veselým triadvacítka a říkal přítelkyni, že by bylo super, kdybych se vrátil jako mistr světa. A ono se to povedlo. Teď jsem jí říkal, že asi medaili mít nebudeme, ale

skončíme čtvrtí, a zase to vyšlo,“ smál se Šlouf.

Dostál dodal impuls

Jednu velkou medaili už má doma, když na mistrovství světa v Račicích získal bronz se čtyřkajakem. „Ale myslím, že tam jsem se radoval o trošku míň, protože kvalifikovat se na olympiádu je to, proč kanoistiku odmala dělám,“ rozplýval se rodák z Plzně, který přešel k Dostálovi do skupiny po minulé sezoně.

„V juniorech jsem na tom byl tak, že nebyl důvod mě vzít do Dukly. Ale díky trenérovi Honzovi Součkovi mě tam přijali a někde jsem se posunul. Teď jsem zase potřeboval nový impuls, a ten mi dali Pepa a Karel,“ děkuje parťákovi a kouči Leštinovi.

„Mně se na podzim líbilo, jak Radek pádluje. Máme trochu jinou techniku než ostatní skupiny a on se tu naši rychle naučil. Na jaře už zepředu nebylo vidět, že

tam Radek je, a zezadu vypadal jako moje zmenšenina,“ usmíval se robustní Dostál.

Oba se přitom znali už spoustu let. „Ve staré loděnici jsme měli skříňku vedle sebe,“ vzpomíná Dostál. „Kluci tam většinou měli nalepené fotky nahatých ženských, ale Radek tam měl fotku našeho čtyřkajaku, když jsme vyhráli mistrovství světa v roce 2014, a pod tím tabulku se svými osobními rekordy na jednotlivých tratích. Trochu se vymykal,“ vypráví.

Tabulku s časy si Šlouf pořád aktualizuje. „Ale teď už mám i nějaké fotky, kde jsem já,“ usmívá se bronzový z předloňského světového šampionátu v Račicích se čtyřkajakem. „Akorát na všech fotkách ze Szegedu za mnou není vidět,“ dobírá si parťáka více než dvoumetrový Dostál.

K první společné medaili jim v Szegedu chybělo pouhých 23 setin. To však veselá dvojka vůbec neřešila. „Mě to nemrzelo vůbec. Sice je pravda, že poprvé od roku 2014 mám z mistrovství světa jedinou medaili, jak jsem letos nejel pětistovku, ale

ke stříbru mám bramborovou a ta se počítá aspoň za půl,“ vykládal Dostál.

Nestačil na Maďara

V bitvě na singlkajaku skončil druhý za Maďarem Bálintem Kopaszem, který hnán nadšenými fanoušky Dostálovi v závěru ujel. „V té kulise jsem se přes bubny nemohl soustředit ani na svůj dech, bylo to nepříjemné,“ přiznával po závodě. „Chtěl jsem pochopitelně vyhrát, ale Maďar byl lepší,“ sportovně uznal Dostál, jenž na singlu protáhl svoji účtyhodnou medailovou šňůru z vrcholných akcí na šest let v kuse.

Cesta do Japonska ho se Šloufem čekala už letos, 12. září Tokio hostilo předolympijskou regatu. „Už se to objednávalo dlouho dopředu, tak jsem si říkal, že kdyby nominace nevyšla, byl bych tam dost špatný, že jedu jen na výlet. Takhle jsem se těšil mnohem víc,“ přiznává Šlouf. Dostál ještě předtím vyrazil do Norska, kde spojil trénink s rybařením, a vyhlížel

dovolenou s přítelkyní lyžařkou Kateřinou Pauláthovou na konci sezony.

A příští rok? Olympijská místa se vyjídají pro zemi, složení posádek se může měnit. Dostál jako jasná česká jednička mezi kajakáři to však nečeká. „Jsme sehraní. Když bude Radek zdravý a trénovat jako dosud, byla by blbost posádku měnit,“ má jasno.

Zřejmě však mezi kajakáři budou jedinou českou dvojicí v Tokiu. Čtyřkajak, který ještě na kilometrové distanci získal na posledních dvou olympiádách bronz, se na pětistovce do Japonska nepodívá.

Češi jeli v sestavě Jakub Špicar, Lukáš Nepraš, Daniel Havel, Jakub Zavřel. První nelehký krok v podobě postupu do finále zvládli, jenže v něm potřebovali pokorit aspoň dvě posádky. Nedostali za sebe ani jedinou. „První půlku trati jsme na naše poměry měli docela dobrou, ale pak nám chyběly síly v závěru,“ posteskl si Daniel Havel.

Text: Michal Osoba (deník Právo)
Foto: Ivana Roháčková

Josef Dostál a Radek Šlouf

Josef Dostál ve finále K1 1000 m

K4 500 m finále MS obsadila 9. místo

Vlna OLYMPIÁDU nesmetla

Před cestou na mistrovství světa do Szegedu kanoista Martin Fuksa vyhlášoval: „Individuální medaili bych vyměnil za postup na olympiádu s bráchou na deblkánai.“ Cenný kov si ze světového šampionátu poprvé od roku 2011 nepřivezl, když skončil na kilometru pátý, naplnění rodinného cíle se přece jen dočkal. Byť až téměř týden po šampionátu, kdy vzal telefon, zavolal bratru Petrovi a zdravil ho: „Ahoj, olympioniku!“

Mladší sourozenec nejlepšího českého kanoisty byl zrovna zabraný do přípravy na maturitu, a tak se pro jistotu doptával: „Co se děje? Už je to potvrzené?“ Po ujištění mohli oba kanoisté pražské Dukly slavit, dveře do Tokia mají otevřené.

Pravidla olympijské nominace na první pohled vypadala celkem jednoznačně. Nejlepších osm deblkánai z mistrovství světa si zajistí účast na olympiádě. Pro české bratry to znamenalo, že musejí ve finále porazit aspoň jednu loď. To se jim ale nepovedlo, zlomení dojeli poslední s výraznou ztrátou.

„Asi 300 metrů před cílem jsme dostali vlnu od Kubánců, kteří dojeli druzí. Chvilku se na ní dá jet, ale když vás přejede, hází loď ze strany na stranu a stahuje vás k bójím, kde ani nemůžete moc pádlovat, abyste nebyli diskvalifikováni. To už se pak nedá jet,“ vysvětloval mladší z dvojice, jednadvacetiletý Petr Fuksa.

O den později si pátým místem zajistil nominaci do Tokia na singlu jeho o pět let starší bratr Martin, jako majitel olympijské místenky by ale už nemohl bojovat o další účastnické místo na evropské dokvalifikaci příští rok v Račicích. Mohlo to vypadat jako konec nadějí pro českou dvojici.

Pomohl Brazilec

Jenže mistr světa na singlu Brazilec Isaquias Quieroz Dos Santos si vyjel olympiádu i na deblkánai, a tak bylo zřejmé, že se jedno účastnické

místo posune. Nebylo však jasné, jestli na singlu nebo deblkánai, v což doufali Fuksové.

„Šéftrenér Pavel Hottmar mi už po našem závodě četl pravidla a říkal, že je naděje, kdyby Máta i Brazilec dos Santos postoupili na singlu. Pak by měl Brazilec vyjetá dvě místa, a to jedno by se mohlo přesunout na mě. Ale to jsem nevěděl, jestli to neříká jen proto, abych se cítil líp,“ přiznával Petr. „Já věděl, že ta varianta existuje. Ale nechtěl jsem na ni spoléhat, proto jsem ani bráchovi nic neříkal,“ vysvětloval zkušenější Martin Fuksa. Jejich přání se nakonec vyplnilo.

„Měli jsme informaci od Mezinárodní kanoistické federace neoficiálně už v Szegedu, že by to místo mělo připadnout Česku, ale museli jsme počkat na její oficiální potvrzení,“ objasnil šéftrenér Pavel Hottmar.

Pět dnů po světovém šampionátu už mohly oslavy na posvícení v Nymburce, kde rodinný klan Fuksů žije a trénuje, propuknout naplno. Hrály se písničky s japonskou tematikou, včetně někdejšího hitu Hany Zagorové Mimořádná linka Praha-Tokio. „Nachystali nám i čelenky ve stylu kamikadze nebo loga olympiády v Tokiu,“ vypočítává mladší ze sourozenců Petr Fuksa, pro něhož byla zpráva od Mezinárodní kanoistické federace velkou úlevou.

„To jsem i slzu uronil,“ přiznal Petr, jenž se zrovna chystal na maturitní zkoušku. O radost se hned podělil s tátou a dědou, trenéry posádky. „Táta říkal, že je to super, ale má zrovna moc práce, tak mu to mám povyprávět potom,“ usmíval se.

Táta jásal v duchu

Petr Fuksa starší na sobě velké emoce nedává znát. Sám byl úspěšným kanoistou, získal dva světové tituly se čtyřkánai. Teď bude mít oba syny na olympiádě, což by mnoho ambiciózních rodičů bralo jako splněný sportovní sen. „V duchu samozřejmě mám radost. Ale já jsem hlavně rád, že kluci něco dělají a nepláčí se. I kdyby na olympiádu nejeli, jsem spokojený, jak sportují,“ ujišťuje.

Nominaci bratři vyjeli pro Česko, ale pokud nepříjde zranění či výrazný pokles formy, nikdo by je ohrozit neměl. Petr pak může doplnit Martina i na singlu. „Teď to nemám v plánu, když jsem viděl tu konkurenci,“ přiznal.

„Já s Pétou souhlasím, aby Martin pak nebyl nervózní, že mu brácha natrhne frak,“ rýpnul si tatínek do dvojnásobného mistra světa na pětistovce. „Myslím, že Pěta moc dobře ví, že na mě ještě nemá. Spíš bych byl nervózní, aby dojel včas na start. Musel bych se o něj starat, jak je rozjívenej,“ s úsměvem kontroval Martin Fuksa.

Společně pak věří, že by mohli dosáhnout na lepší výsledek než letos v Szegedu. „Myslím, že můžeme poskočit docela o dost. Čím budu starší, naberu víc síly, vytrvalosti, zkušeností,“ věří Petr. „Já s tím souhlasím. Od loňska do letoška jsme se také dost posunuli,“ přikyvuje Martin.

Text: Michal Osoba (deník Právo)

Foto: Ivana Roháčková

MEDAILOVÉ ŽNĚ vodních slalomářů

Na mistrovství Evropy juniorů i závodníků do 23 let v Liptovském Mikuláši a o dva týdny později na světovém šampionátu v polském Krakově si vodní slalomáři Dukly dojeli pro osm individuálních medailí a na dalších jedenácti v hlídkách se nemalou měrou podíleli. V kategorii do 23 let vybojovala nejcennější kov Tereza Fišerová a v juniorkách Kateřina Beková – obě na kajaku.

Jana Matulková a Vojtěch Mrůzek

Tereza Fišerová

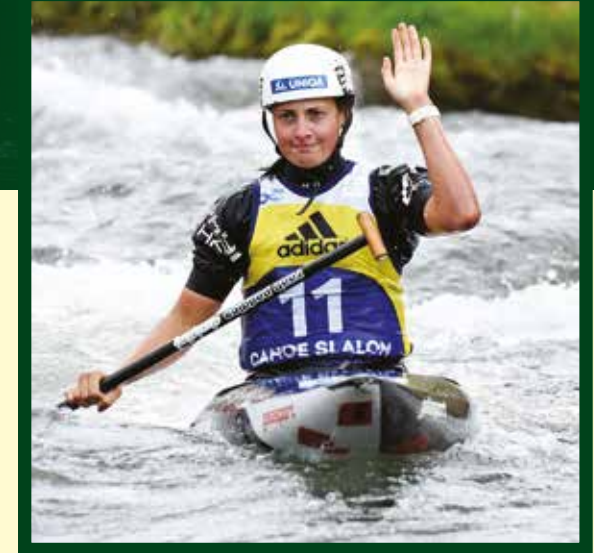

Kateřina Beková

Jakub Krejčí

Martina Satková

Evropský titul pro Fišerovou

Na mistrovství Evropy odjížděla Tereza Fišerová s nadějí, že si pro nějaký cenný kov dojede. Největší naději viděla v kánoi, ale nakonec se dočkala něčeho neuvěřitelného: prvenství na kajaku! „Je to jemně řečeno fantazie. Vždyť kajak jezdím jen doplňkově a najednou v něm ve velké soutěži zvítězím. Když jsem našla cestu mezi elitní desítku, tak jsem si splnila svůj vysoký cíl. Proto finále jsem jela v klidu a jen pro radost, ale ta mnohem větší mě čekala v cíli. Navíc jako jediná jsem dosáhla času pod sto vteřin. Po dvou předchozích vydařených hlídkách, v nichž jsem pomohla ke zlatu a stříbru, jsem byla dost unavená, takže jsem dlouho nevěřila, že se mi podařilo porazit všechny špičkové kajakářky,“ přiznala Tereza.

Na singlkanoei se cítí mnohem silněji, myslela na přední umístění a toho se také třetím místem dočkala. „Poslední den šampionátu se na mě začalo podepisovat určité vyčerpání a byla jsem i dost nervózní. Proto také moje jízda se dvěma štouchy nebyla optimální. Přesto stačila na bronz, který mně z tohoto mistrovství ještě chyběl, takže s kompletním doplněním mé medailové sbírky musím být spokojená,“ dodala s úsměvem.

Stříbrná medaile z kánoe potěšila Martinu Satkovou, která kombinuje vodní slalom se sjezdem na divoké vodě. Nestačila jen na Francouzku Delassusovou, za kterou při své čisté jízdě zůstala 1,45 sekundy. „Škoda, i zlato bylo reálné. Jsem však maximálně spokojená, jízdu jsem si užila. V cíli jsem po dvou chybách nevěřila, že můj čas bude stačit na medaili,

neboť všechny finalistky jely velice dobře,“ řekla Martina.

Kanoista Vojtěch Heger nejprve uspěl v opravné jízdě a ve finále obsadil sedmou příčku. V závodě hlídek pomohl ke stříbrnému ocenění.

Titul juniorské mistryně světa v závodě kajakářek pak vybojovala Kateřina Beková. „Jelo se mi přímo skvěle. Jeden štouch mě sice dost mrzel, ale našťastí mé prvenství neohrozil. Takže obrovská radost,“ netajila Kateřina, která se podepsala i na zlatu hlídek.

Světové stříbro Krejčího

Na světový šampionát do Krakova odjížděla Tereza Fišerová s přáním dokázat, že její výsledky z mistrovství Evropy

nebyly náhodné. Opět byla úspěšná, ale jednomu velkému zklamání se nevyhnula. „Byla tam samozřejmě větší konkurence než na mistrovství Evropy, ale to nesouvisí s mým vystoupením na mé silné kánoi. Před startem bylo mým jednoznačným cílem finále, ale má představa se v semifinále rozplynula jako pára nad hrncem. Do cíle jsem dojela po začátečnické chybě s padesátivteřinovou penalizací a musela se spokojit s pětadvacátým místem,“ vrátila se zklamána k tomuto výpadku.

Její další čtyři konečné výsledky už byly zase na vysoké úrovni. „Čtvrté místo na kajaku považuji za svůj velký úspěch, vždyť jsem skončila jen těsně za třemi specialistkami. S touto příčkou jsem vůbec nepočítala, a přitom jsem dokonce byla blízko k bronzu, na který jsem dosáhla v disciplíně kánoe slalom cross.

Byla jsem moc ráda, že s Martinou Satkovou jsme se zasloužily na kánoi o zlato v závodě hlídek, a potěšila nás tak česká hymna. Po stříbru z kajaku v hlídkách se můj medailový účet z obou šampionátů zastavil na čísle sedm, což snad není tak špatné vysvědčení,“ dodala Fišerová. Česká hymna zazněla v Krakově ještě jednou, a to při vítězství mix páru Jana Matulková, Vojtěch Mrůzek.

Mimořádná pozornost byla soustředěna na vystoupení univerzální Marty Satkové, která na singlkanoei skončila na páté příčce. „Moje finálová jízda i s několika chybičkami byla vcelku povedená, po semifinále jsem ještě dokázala zrychlit, jela jsem čistě, ale na medailové pozice to nestačilo. Zklamání v žádném případě nejsem. Vedle evropských kanoistek přije ly výborné závodnice z Brazílie a Austrálie.

Za úspěch považuji i to, že ve finále jsem byla jediná Češka a páté místo беру jako cenné,“ zdůraznila Martina.

A velice cenná stříbrná tečka na závěr. V kategorii juniorů dojel v semifinále kajakář Jakub Krejčí druhý a toto skvělé umístění dokázal vybojovat i ve finále. Podlehl jen Francouzi Delassusovi, který jel o pouhých 27 setin vteřiny rychleji. „Kvůli nepatrné časové ztrátě jsou mé pocity trochu smíšené, ale radost ze stříbra převládá. S jízdou jsem byl hodně spokojený, i když mi na konci tak trochu docházely síly. Sáhnu si až na jejich dno,“ přiznal vicemistr světa, který ke stejné medaili pomohl i hlídek.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Nina Jelenc a Alena Ceplová

KONCERT *Martiny Satkové*

Na mistrovství světa juniorů a závodníků do 23 let ve sjezdu na divoké vodě, které se konalo v Bosně a Hercegovině, předvedla báječný koncert Martina Satková. Závodilo se na trati, která obnáší jak těžké a technické pasáže, tak rovně a dlouhé mělčiny. Ve sprintu i v dlouhém sjezdu, na kánoí i kajaku si dojela celkem pro čtyři zlaté medaile. Ke dvěma nejcennějším medailím a dvěma stříbrným kovům pak pomohla ve čtyřech závodech hlídek. Na mistrovství Evropy ve vodním slalomu potom v kánoí skončila jen těsně za vítěznou Francouzskou.

S jakými představami jste na světový šampionát odjížděla?

Jako obhájkyně světového prvenství jsem se do Bosny a Hercegoviny vydala sice jako favoritka, na zisk některé z medailí jsem také věřila, ale čtyři zlaté kovy byly pro mě velice příjemným překvapením.

Který ze čtyř sjezdů byl pro vás nejnáročnější?

Velice těžké pasáže byly na obou dlouhých tratích, což jsem pocítovala hlavně na kajaku. Závodit dvakrát denně ve 36 stupních bylo opravdu hodně náročné. Po každém závodě jsem byla moc ráda, že už ho mám úspěšně za sebou.

Jaké byly v Banja Luce celkové podmínky pro vrcholné výkony?

S výjimkou tropických teplot velice dobré. Šampionát se konal v krásném přírodním prostředí a za příjemné asistence nejen domácích, ale i zahraničních diváků, mezi nimiž nechyběli ani Češi.

Konkurence, v porovnání s předchozími lety, zůstala zhruba na stejné úrovni?

Moc se nezměnila. Kromě českých děvčat jich mohlo osm až deset, hlavně z Francie, Itálie, Německa a Švýcarska, myslet na medailové pozice. Velice mě těší, že jsem zase přidala několik kovů do české sbírky, která byla velice bohatá. Náš tým odjížděl domů opět jako suverén, který slavil doslova jeden úspěch za druhým. Škoda, že sjezd na divoké vodě chybí v olympijském programu.

Čím je pro vás toto skvělé vysvědčení a v čem by vám mělo pomoci?

Povzbuzením do další činnosti. Jinak náš sport, zvláště v mládežnických kategoriích, je na okraji zájmu sportovní veřejnosti. Jsem proto ráda, když se informace o našich výsledcích občas objeví v televizi nebo v tisku. Nemáme ani sponzory a jsme spokojené, když nám některé firmy různým vybavením a oblečením

pomáhají usnadnit naši kariéru. Finančně nás „drží nad vodou“ především svaz a mě pak Dukla.

Úspěšná jste letos byla i na šampionátech ve vodním slalomu. Není tato kombinace pro vás příliš náročná?

Snažím se být univerzální, a proto slalom se sjezdem kombinuji už deset let. Moc už nás není, ale obě tato odvětví se dobře doplňují. Někdy jde spíš o časové komplikace, jak obě vystoupení zvládnout. Slalom je techničtější, potřebuje delší přípravu, ale protože v něm, hlavně na kánoí, mám za sebou spoustu jízd, tak mně to problém nedělá.

Kolik medailí z mezinárodních akcí máte už ve své sbírce?

To nikdy přesně nevím, takže se musím podívat do výsledkové tabulky (smích). Tak je to od roku 2013 do konce letošního srpna 55 zlatých, 23 stříbrných a 10 bronzových. Ráda bych tuto sbírku rozšířila ve Španělsku po zářijovém mistrovství světa na divoké vodě v kategorii žen. Bude to však hodně těžké.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Nervy a pátá, OLYMPIÁDA!

Skifař Ondřej Synek pojede na své páté olympijské hry. Účastnické místo si vyjel na světovém šampionátu v rakouském Ottensheimu v atmosféře, kterou kvalifikační boj o Tokio hodně poznamenal. Ve finále dojel šestý a skončila tak jeho unikátní medailová série. Žádná další loď Dukly se z mistrovství světa na olympiádu neprobojovala.

Má tři olympijské medaile a pětkrát vyhrál mistrovství světa. Až do svých šestatřiceti let ale musel skifař Ondřej Synek čekat na takhle brutální zážitek. Na startu semifinále světového šampionátu v rakouském Ottensheimu byla ve hře olympiáda a Synek si před ním prožil možná nejtěžší chvíle kariéry.

„Nervy posledních pět dní bych ale nikomu nepřál. Dnes mi bylo dvakrát na zvracení, takové stavy jsem nikdy neměl,“ líčil Synek.

Po velkém stresu ale přišla krásná úleva. Synek semifinále vyhrál, stejně jako rozjízdku a čtvrtfinále, a zajistil si pátou účast na olympijských hrách. S Milanem Dolečkem mladším byl už v Aténách 2004 na dvojskifu. A od té doby září na skifu. Z Pekingu 2008 a Londýna 2012 má

stříbro, z Ria 2016 pak bronz. Ve finále vrcholné akce byl od roku 2002 pokaždé.

„Jsem rád, že to dopadlo a pojedu osmácté finále v řadě,“ radoval se Synek.

V kritickém semifinálovém boji o olympiádu nechal skifařský šampion spoustu energie a to se projevilo ve finále, v němž skončil ve vyrovnaném závodě na šestém místě, čímž skončila jeho unikátní medailová série. Synek byl na stupních vítězů zatím pokaždé od svého nástupu do skifu v roce 2005. Na MS i na olympiádách se tak stalo celkem čtrnáctkrát za sebou! Na světových šampionátech přitom držel medailovou sérii ještě déle, protože v roce 2003 získal na dvojskifu s Milanem Dolečkem mladším bronz.

Konec medailové šňůry

„Bohužel se moje šňůra někde přerušit musela a myslím si, že po čtrnácti letech

je to docela dobré,“ hodnotil Synek s nadhledem. „Zklamání to je, ale že se to nepovedlo, neberu jako životní tragédii. Už jsem toho na mistrovství světa zažil hodně, vyhrál i prohrál jsem hodně závodů a musím k tomu přistupovat takhle.“

Synek přitom výkonnostně nepropadl. Na vítězného Němce Olivera Zeidlera ztratil pouze 3,38 sekundy, rozdíl, který by jindy klidně mohl stačit na medaili.

„Potvrdila se má slova před závodem, že na medaili může sáhnout každý z šestice finalistů,“ uvedl Synek. „Na jiných mistrovstvích světa by tento rozestup třeba stačil na medaili, ale dnes to bylo šesté místo. Bylo to vyrovnané.“

Šampionát v Ottensheimu ukázal nástup nové veslařské generace, která jezdí jinak než starší mazáci. Synek to bere jako poučení.

„Přišli mladí kluci a mydlí to. Jezdí úplně jinak technicky. Na půl slajdu, na půl délky tempa a hrozně frekvenčně. A tomu

já starý mazák nestačím. Musím něco zlepšit,“ plánuje Synek.

Posádky Dukly zabojují v dokvalifikaci

Z dalších posádek Dukly na olympijskou kvalifikaci žádná nedosáhla. Nejbližší k ní měl dvojskif lehkých vah Miroslav Vraštil, Jiří Šimánek ve finále B. K místence do Tokia ho museli vyhrát, což se jim podařilo v roce 2017 i 2018. Tentokrát ale doplatili na boční vítr, který přál drahám na druhé straně kanálu. Do cíle tak dojeli čtvrtí se ztrátou více jak 7 sekund na vítězné Belgičany Nielse van Zandweghe s Timem Brysem. Na MS tak obsadili desáté místo.

„Tušili jsme, že boj o vítězství bude letos šílený. Tradičně rychle začali Číňané. Poté vyrazili vpřed Australané pronásledovaní Belgičany. Ti zde obhájili bronzovou

medaili a letos jezdili výborně,“ hodnotil Miroslav Vraštil.

Oba ale ještě mají olympijskou naději. Na jaře při dokvalifikaci v Lucernu potřebují skončit do druhého místa.

„Podle letošních výsledků budou favority Australané a Kanadané, ale my se nevzdáváme,“ slibuje Šimánek.

Šampionát se vůbec nevydařil dvojce bez kormidelníka Lukáš Helešic, Jakub Podrazil. Posádka, která byla druhá na posledním závodě Světového poháru v Rotterdamu, překvapivě nezvládla už čtvrtfinále.

„Chce se mi z toho brečet, co bych k tomu řekl. Je to obrovské zklamání,“ hlesl Helešic. „Laikům se těžko vysvětluje, co se stalo, ale my jsme se nemohli najít. Nemohli jsme chytit náš rytmus. Je to jako když si ve fotbale nepřihraješ, bez toho gól nevstřelíš.“

Posádka se nakonec propadla až do finále D a skončila na jednadvacátém

místě. Podrazil s Helešicem ale také ještě mají šanci se o olympiádu porvat na jaře v Lucernu.

Olympijská mise nevyšla čtyřce bez kormidelníka Matěj Mach, Matěj Tikal, Petr Melichar, Matyáš Klang. Po nevydařené rozjízdkě vyměnil Klang na pozici veslováda Tikala, ani z oprav ale loď dál neprošla a celkově skončila devatenáctá po vítězství ve finále D.

Druhé finále armádním lodím přinesla dvojka bez kormidelníka Jiří Kopáč, Jan Hájek. V boji o medaile ztraceli ještě 500 metrů před cílem jen sekundu na třetí Brazilce. Závěrečnému tempu ale nestačili a dojeli pátí.

Skifař lehkých vah Jan Cincibuch prožil drsný šampionát, v němž musel nastoupit k pěti závodům během pěti dnů. Ve finále D skončil třetí, takže zabral celkovou 21. pozici.

Text: Martin Hašek (Sport)
Foto: Ivana Roháčková

Ondřej Synek

Jan Cincibuch se týden po MS stal na skifu lehkých vah mistrem Evropy do 23 let

Jiří Kopáč a Jan Hájek

Jiří Šimánek a Miroslav Vraštil

Lukáš Helešic a Jakub Podrazil

Parašutisté LADÍ FORMU

Každoroční sportovní sezonu parašutistů Dukly Prostějov tvoří kromě top vrcholných světových a evropských soutěží, jako je mistrovství světa a Evropy, trochu opomíjený, ale pro parašutisty velmi prestižní sériový závod Světového poháru na přesnost přistání. Složený je ze šesti samostatných závodů (v Chorvatsku, Slovinsku, Německu, Itálii, Rakousku a Švýcarsku), kde se pět nejlepších výsledků počítá do celkového hodnocení jak jednotlivců, tak družstev. Je to série spolehlivě vypovídající o celkové sportovní výkonnosti jednotlivých týmů včetně všech národních reprezentací s výjimkou Číny, Ruska a Běloruska.

Každý závod je standardně jiný dle umístění a klimatických podmínek. Chorvatská Rijeka je typická velkým rozsahem teplot a silným větrem, slovinský Bled vysokou teplotou, termikou a boufkami, německý Peiting pro naprosto nevhodné umístění závodu (neregulární až nebezpečné) dané sponzoringem parašutisté Dukly Prostějov raději vypouští, italské Belluno má vlhké horké počasí s častým deštěm a větrem, rakouské Thalgau je s mlhavým počasím a stříhovým výškovým větrem a konečně finálové švýcarské Locarno jako jediné s neoptimálnějšími podmínkami.

Vedení armádního sportovního oddílu parašutismu Dukly Prostějov s ohledem na letošní nekonání se evropského šampionátu i mistrovství světa FAI postavila pro sérii Světového poháru dvě družstva složená tak, že jedno byl sestaveno z nejlepších „přesnostářů“ a má za cíl medailově uspět v celkovém hodnocení. Tým špičkových parašutistů pro přesnost přistání Jiří Gečnuk, Hynek Tábor, praporčík Oldřich Šorf a nadrotmistři Bonifác Hájek a Miloslav Kříž hned od prvního závodu sezony úkol plnili:

1. závod – **vítězství** (soutěžilo 31 týmů z 12 států)
2. závod – **vítězství** (43 týmů z 21 států)
3. závod – vypuštěn
4. závod – **vítězství** (48 týmů z 22 států)
5. závod – **vítězství** (46 týmů z 24 států)

Výsledky dávají tomuto týmu takový náskok, že v nastávajícím finále na konci měsíce září jim stačí k celkovému vítězství, aby se umístil do 20. místa.

Poměrně dobře si vede i druhé družstvo prostějovských parašutistů, které se pohybuje před finálovým závodem prozatím na celkovém 8. místě.

Medailové úspěchy vozí ale i ze soutěže jednotlivců

1. SP v Chorvatsku: **bronz** rtm. Petr Chládek (v juniorské kategorii)
2. SP ve Slovinsku: **bronz** npor. Libor Jiroušek
bronz prap. Oldřich Šorf
bronz rtm. Petr Chládek (v juniorské kategorii)
4. SP v Itálii: **zlato** rtm. Petr Chládek (v juniorské kategorii)
5. SP v Rakousku: **stříbro** Hynek Tábor
několik umístění těsně pod stupni vítězů

Konec sezony

Sezona se blíží ke konci, ale parašutisty ještě čeká finále série Světového poháru na přesnost přistání. A úplný závěr bude v polovině října. V Čínském Wuhanu se konají 7. Armádní světové hry.

Text: Jiří Šafanda

Foto: Ivana Roháčková a ASO Dukla Prostějov

Jiří Gečnuk

Petr Chládek

Thalgau 2019 stupně vítězů

Prostějovští parašutisté s Davidem Svobodou při focení kalendáře Dukla 2020

BEZ MEDAILE

Areál v Pisárkách za Anthroposem hostil na konci července evropský šampionát horských kol. Do Brna zaměřily skutečné bikové hvězdy včetně „létajícího Holandana“ Mathieua van der Poela.

Jan Zatloukal

Česká výprava byla nebývale početná – v nominaci se objevilo 49 cyklistů. „Příležitost vyzkoušet si kvalitní závod dostali i jezdci, kteří by se do sestavy na šampionát v zahraničí vůbec nedostali,“ vysvětlil reprezentační trenér Viktor Zapletal důvod, jak motivovat mladé adepty cyklistiky.

Češi se nakonec na stupně vítězů nepodívali, ale kvůli tomu se kouči na čele vrásky neudělaly. „Celkově to nebylo špatné vystoupení. Dodrželi jsme standard. Sice nemáme medaili, ale několik umístění v elitní osmičce dává naději,“ chválil.

Průdková ve sprintu čtvrtá

Barbora Průdková měla doma z disciplíny eliminátor z předloňska bronzovou medaili, tentokrát byla spokojená i se čtvrtým místem. „Jsou to brambory, ale myslím, že docela sladké,“ usmívala se závodnice pražské Dukly. „Projevilo se, že jsme místo obvyklých čtyř jízdy jeli tentokrát pětkrát. Ve finále jsem to pocítila, už mi chyběly potřebné síly,“ svěřila se pětadvacetiletá bikerka.

Favorizovaná Švýcarka Jolanda Neffová se stala počtvrté evropskou šampionkou v cross country. Nejlepší Češkou byla třináctá Jitka Čábelická, Karla Štěpánová obsadila 17. místo. Jitka Čábelická jezdila

Jitka Čábelická

v úvodní polovině závodu na konci první desítky, pozici ale neudržela a o pár příček se propadla. Do cíle přijela s mankem takřka sedm a půl minuty na Neffovou.

„Jsem spokojená tak nějak napůl. Dneska na víc prostě nebylo. Kromě toho jsem ve dvou kolech po sobě udělala chybu ve stejném místě, čímž mi skupinka trochu odskočila a já nebyla schopná holky docvaknout,“ uvedla Čábelická.

Barbora Průdková

Ondřej Cink

Jan Škarnitzl

KULHAVÝ pátý, CINK šestý

Nejllepšími českými výsledky na mistrovství světa v Mont Sainte-Anne byly počiny zkušených bikerů. Titulek článku je však mírně zavádějící. Dvojnásobný olympijský medailista Jaroslav Kulhavý totiž neskončil pátý ve své tradiční disciplíně cross country, ale v premiéře závodu e-biků.

Ve čtyř okruhovém závodě, který jezdci absolvovali neskutečnou rychlostí, hlavně ve sjezdových pasážích, zvítězil jihoafrický favorit Alan Hatherly. S mankem 1:10 za ním dojel do cíle Francouz Jerome Gilloux a 1:29 legendární Francouz Julien Absalon. Dvojnásobný olympijský medailista v cross-country Jaroslav Kulhavý a zároveň jediný český zástupce na startu ztratil na vítěze 2:09.

„Mám z toho trochu smíšené pocity. Před závodem jsem netušil, do čeho vlastně jdu. S elektro kolem nejsem moc sehnanej a páté místo tomu odpovídá. Závod jsem si ale užil, byla to zábava,“ uvedl jediný český zástupce v tomto netradičním, ale v rámci světového šampionátu plnohodnotném podniku.

V hlavním závodě ale nepřekročil svůj letošní standard ovlivněný následky bývalých zranění. Obsadil až 48. místo, ale ve světové špičce ho výborně zastoupil Ondřej Cink. Dojel na šestém místě, i když to

dlouho vypadalo, že zasáhne do bojů o medaile. Ještě dvě kola před koncem jel na druhé pozici za suverénním Švýcarem Nino Schurterem, za nímž nakonec zůstal o 1:34 minuty.

„Snažil jsem se bojovat o co nejlepší umístění, ale ztrácel jsem v dlouhém sjezdu do cíle. Rozhodla technika. Mým cílem bylo dojet do desítky, takže výsledek беру,“ nechal se slyšet Cink.

Neztratili se ani duklácké bikerky. Jitka Čábelická obsadila v elite dvacáté místo, mezi ženami do 23 let skončila Tereza Sásková šestnáctá a Jana Czeckinkarová byla dvacátá.

Junior v top 10

Elitní desítku na světovém šampionátu horských kol vybojoval v juniorské

došlo ke dvěma událostem. Jednak se famózní Nizozemec van der Poel oklepal z pádu v úvodní pasáži a zahájil zlatou sólovou jízdu.

Českého reprezentanta naopak potkala smůla. Na biku jezdce Dukly začal zlobit tlumič. Ještě do posledního okruhu najžděl čtvrtý, ale nakonec se jeden z favoritů propadl až na dvanáctou příčku.

Mnohonásobný medailista z nejvýznamnějších bikových šampionátů Jaroslav Kulhavý byl jednatřicátý. Letos se potýká s následky zranění z minulých sezon a nejedí ve formě, v jaké by si přál.

kategorii Jan Zatloukal. Člen štafety, která obsadila osmé místo, přidal na své konto další umístění ve světové elitě 10. Mezi juniorkami se nejvíce dařilo Magdaleně Mišoňové, která obsadila 22. místo.

Junioři absolvovali pět okruhů. Na uklouzané trati se Jan Zatloukal, junior, který je v kategorii prvním rokem, po celý závod pohyboval na úrovni dvanáctého až patnáctého místa a výborně zvládnutým závěrem závodu se posunul na konečné desáté místo. V závodě zvítězil britský reprezentant Charlie Aldridge.

„Před závodem jsme se vsadili s trenérem Viktorem Zapletalem. On sázel, že budu do patnáctého místa, já jsem si věřil na desítku a jsem rád, že se mi to podařilo, získávám prý nějakou cenu,“ smál se v cíli závodník Dukly.

„Ruku už mám po úrazu v Novém Městě celkem v pořádku, je pro mě posilující, že se nám povedlo, abych se tak rychle vrátil zpět. To umístění je pro mě velkou motivací do další tréninkové práce a sezony,“ okomentoval svůj výkon Jan Zatloukal, který bude v juniorské kategorii i v příštím roce.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková
a facebook Jaroslava Kulhavého

CHCI se vrátit na vrchol

Zkouší se vrátit na výsluní. Čtyřiatřicetiletého Jaroslava Kulhavého trápí následky starých zranění, na jejichž vyléčení se v minulosti spěchalo. Na určitá podcenění a omyly teď doplácí. Proto zmizel z popředí výsledkových listin bikových závodů, ale snaží se vrátit svůj organismus do správného režimu. Kvůli tomu dojíždí za fyzioterapeutkou do Ostravy.

Přibrzdil mě zamčený tlumič

Zkraje závodu cross country na bikovém mistrovství Evropy v Brně naplňoval představy, o nichž mluvil před startem. Cílem prvního kola projel Ondřej Cink první, ohlédl se, zvolnil a počkal na dva Italy. Jenže v dalším průběhu vrcholu šampionátu už to taková paráda nebyla.

Problémy se projeví i na mistrovství Evropy v Brně, kde dojel jedenáctý. „Nejsem schopný zabrat na sto procent. Pořád jedu jako diesel bez turba,“ přirovnal svůj stav olympijský vítěz v cross country z Londýna 2012.

Není pro vás demotivující dojíždět daleko za nejlepšími?

Jsem optimista a doufám, že se budu zlepšovat. Zatím to ovšem moc nejde. Nezbyvá mi nic jiného než tvrdě pracovat a kousat špatné výsledky. Zatím nevím, jak dlouho to bude trvat.

Co napovídala lékařská vyšetření?

Doktoři dlouho nemohli přijít na to, co způsobuje, že jsem se nemohl dostat tepově nad 160 a vypínaly se mi celé svalové partie. Doporučovali mi, ať víc trénuju, ale svalové problémy se horšily. Až později vyšlo najevo, co se se mnou děje.

O co tedy šlo?

Jedná o svalovou nerovnováhu, která byla způsobená starými zraněními. Projevuje se ochabnutím svaloviny a přetěžováním jiné na druhé polovině těla. Potíže nastaly hlavně po zlomené česce a zlomeném zápěstí. Stalo se to těsně před olympiádou v Riu a pak se urychlovalo léčení, abych mohl brzo trénovat.

Jak jste se s tím vyrovnával?

Ukázalo se, jak v lidském těle všechno souvisí se vším. Při záteži mi přestaly fungovat zadní stehenní a břišní svaly. Dozvěděl jsem se, že se jednalo o poruchu nervosvalového přenosu a svalové dysbalanci. Ani jsem si neuvědomoval, že se jednostranně přetěžuju.

Hledal jste vhodnou léčbu a nečekaně jste zvolil Ostravu. Proč?

Z Čeladné, kde nejčastěji trénuju, to mám do Prahy moc daleko. Nakonec jsem uspěl v soukromé ordinaci fyzioterapeutky Lenky Jůzové v Ostravě. Léčba začala už začátkem roku. Zintenzívněla pak v květnu, kdy jsem nemohl nastoupit na start světového poháru v Novém Městě.

Cítíte zlepšení?

Ano, ale zatím hlavně v tréninku. Při závodu mistrovství Evropy už jsem měl tepovku 187, což je pokrok.

Léčíte se, ale zároveň i závodíte. Dá se to skloubit?

Nemohu přestat jezdit. Mám závazky vůči partnerům a potřebuji sbírat body pro nominaci na olympijské hry. Tokio je největší motivace. Zároveň se chci vrátit tam, kde jsem byl dlouhé roky.]

Jednak se strojovým tempem rozjel favorizovaný Nizozemec Mathieu van der Poel a Cinka naopak přibrzdila technika. Na jeho biku se přestal odemykat zadní tlumič, což bylo nepříjemné především v terénních pasážích. Do cíle nakonec dojel dvanáctý.

„Šel jsem do závodu s tím, že chci medaili, jenže zadní tlumič byl skoro pořád zamčený a na šutrech to bylo hodně cítit,“ vykládal nešťastně cyklista nosící přezdívkou Cimbál, který strávil předloňskou sezonu na silnici a startoval i na slavné Tour de France.

Jak se závada tlumiče projevovala?

Bylo to, jako kdybych začínal na celoodpruženém kole, ale pak jel skoro celý závod na pevném.

Co jste tomu říkal?

Je to pro mě ohromné zklamání, ale spokojený nejsem ani se svým výkonem. Neměl jsem svůj den. Vyvrcholilo to dvě kola před cílem, kdy už jsem vůbec neměl nohy. Měl jsem i náběh na křeče a nohy byly úplně tuhé.

Jak se, nehlédě na brněnské vystoupení, ohlížíte za dosavadní sezonou?

Myslím, že zatím prožívám nejlepší závodní rok v kariéře, takže mohu být spokojený.

S čím nejvíc?

Výsledkově dvakrát s pátým místem ve Světovém poháru. Co se týká výkonu, tak to byl závod v andorském Vallnordu. Do páteho ze sedmi okruhů jsem vjížděl s náskokem 36 sekund, ale po problémech se srdeční arytmií jsem musel závod přerušit a dojel desátý.

Jel jste si tam pro premiérové vítězství ve SP, bylo to velké zklamání?

Do té doby se mi v horku a vysoké nadmořské výšce jelo skvěle, ale když jsem se polil ledovou vodou, začalo mi silně bušit srdce. Musel jsem zpomalit a pak zastavit v depu. Zklamání to bylo pochopitelně obrovské...

Problémy s tepovou frekvencí se už nevrátily?

Stalo se mi to už jednou před několika lety. Teď se to zopakovalo, ale ani tentokrát teď lékaři na žádný problém se srdcem nepřišli. Takže jedu dál.]

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Ivana Roháčková

VLACH zvládl šerm a má bronz

Moderní pětibojář Martin Vlach skončil třetí na mistrovství Evropy. Zaznamenal tak nejlepší výsledek dosavadní kariéry. Jan Kuf byl v anglickém Bathu pátý. Společně s Ondřejem Polívkou dosáhli Češi na bronz také v soutěži družstev. Vítězem se stal domácí James Cooke před Valentinem Pradesem z Francie. Hned úvodní disciplína české výpravy přinesla medailovou radost, když Eliška Příbylová a David Kindl skončili druhí v mixu.

Eliška Příbylová

Martin Vlach

David Kindl

Na medaili před mistrovstvím Evropy nepomýšlel. Teď ho ale hřeje, že je třetím pětibojářem starého kontinentu. Martin Vlach byl do srpnového šampionátu hlavně talentem a nadějí. Ovšem výsledek z britského Bathu – především díky skvělému běhu – ho nečekaně posunul i na olympiádu v Tokiu.

Skvělé body pro Tokio

V Bathu chtěl Martin Vlach předvést co nejlepší výkon. Vůbec ho ale nenapadlo, že by se mohl protlačit na olympiádu. „Odplaval jsem standard a snad poprvé zašermoval s větším počtem výher než porážek,“ liboval si svěřenec trenérky Alexandry Kučerové.

„Možná tak nepůsobím, nejsem moc emotivní člověk, ale radost mám samozřejmě obrovskou. Konečně jsem poprvé v životě v seniorech líp zašermoval. Většinou končím s pasivní bilancí, ale dneska to klaplo na 19 vítězství a 16 proher. V průběhu šermu jsem na tom byl dokonce ještě líp. Pak už jsem se jen snažil pohlídat si, abych neudělal nějakou obrovskou chybu, která by mě stála lepší umístění, což se naštěstí povedlo.“

Po parkuru byl jedenáctý a z této pozice startoval do závěrečné disciplíny, při níž se běží 3 200 metrů a ze čtyř stanišť střílí laserovou pistolí. A kombi je Vlachova silná stránka – byl ze všech nejrychlejší.

„Člověk se nesmí nechat unést. Je potřeba běžet rychle, ale s rezervou. Napálit se dá až poslední osmistovka. Uvažoval jsem, že bych mohl skončit šestý, ale soupeři chybovali a já šel dopředu,“ popisoval dvaaadvacetiletý závodník.

Za cílem si pak už užíval triumf a konečně se mohl uvolnit. „Pětiboj trvá celý den. S plaváním se začalo v osm ráno a cílem jsem probíhal po sedmé večer. Je to celodenní stres.“

Mísila se v něm radost z medaile s faktem, že za rok pojede do Tokia. „Před sezonou jsem odhadoval, že bych se někdy mohl pohybovat na hraně desítky. A na jednu mám bronz a splnil se mi olympijský sen,“ kroutil hlavou. „Byl to super den. I pořadatelé celé ty závody zvládli dobře. Kdyby takové závody byly vždycky, tak by ten pětiboj byl hned ještě krásnější sport,“ smál se medailista.

Byl neskutečný

Pátou pozici bral Jan Kuf a porážka od mladšího kolegy ho nijak nemrzela.

„Nemůžu být nespokojený. Možná jsem nechal pár štouchů na šermu, a jak jsem byl nemocný, tak se to trochu projevilo v běhu. Jinak jsem ale nechyboval. Byl to fakt dobrý den. Hlavně mám skvělé body do olympijského žebříčku a o to šlo asi nejvíc,“ vykládal.

„A Martin? Myslím, že na tohle každý čekal. On to nikdo neřekne nahlas, ale všichni jsme věděli, že až jednou konečně zašermuje, bude pak už hodně těžké se ho zbavit. (smích) To je samozřejmě sranda,“ pokračoval.

„Zazavodil nádherně. Byl úplně neskutečný, je opravdu extratřída,“ sklonil Vlachovi poklonu.

Společně s Ondřejem Polívkou, který skončil na 24. pozici, slavilo české družstvo další bronz.

Jeden podržel druhého

Hned úvodní disciplína přinesla české výpravě medailovou radost. Eliška Příbylová a David Kindl skončili druhí v mixu. Pro oba to byl premiérový cenný kov z vrcholné seniorské akce.

„Celý den jsme si užili. Důležité bylo, že jsme se navzájem doplňovali. V disciplínách, kde se nevedlo jednomu, podržel vždy ten druhý,“ hodnotila závod Eliška Příbylová.

V závěrečné kombinované disciplíně byli podobně jako Martin Vlach nejlepší. Příbylová zvládla úsek skvěle. Výborně střílela a dostala českou dvojici na druhé místo. Pak nervózně sledovala počínání svého partáka.

Kindl se při druhé zastávce na střelnici zdržel, ale druhou příčku uhájil. „V běhu jsem si věřil. Střelba nebyla úplně ideální, ale naštěstí chybovali i ostatní. Z medaile mám obrovskou radost,“ svěřil se Kindl. „Já jsem taky moc šťastná, že to vyšlo,“ culila se Příbylová.

Pro Martina Bilka a Ondřeje Svěchtu skončil závod mužských štafet na solidní páté pozici. Podle reprezentačního trenéra Jakuba Kučery ale mohli skončit výš.

„Bylo to o chybách. Jednak o těch, jakých se dopustili soupeři, a bohužel také o těch, které udělali kluci,“ zhodnotil kouč závod.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Ivana Roháčková

Jan Kuf, Martin Vlach
a Ondřej Polívka

V Evropě našly cestu do TOP 5

Los základní skupiny jim určil za soupeřky Němky, Nizozemky a Rusky.

„Naším jednoznačným cílem byl postup i z této těžké skupiny. Zároveň jsme však věděly, že v prvních dvou zápasech proti velice silným párům se jen obtížně prosadíme a cestu do další fáze šampionátu nám může otevřít pouze vítězství nad domácí dvojicí Rudychová, Dabižová, s kterou jsme měly předchozí vyrovnanou zápasovou bilanci 1:1. A náš původní předpoklad se také naplnil. Věřily jsme si, a přestože jsme první set prohrály, v dalších dvou jsme skóre otočily v náš prospěch.“

V prvním kole play off čekaly Česky Finky Lehtonenová, Ahtiainenová, nad nimiž zvítězily 21:14 a 21:18.

„Vůbec jsme je neznaly, hrály jsme s nimi poprvé. A přestože přišlo a foukal vítr, tak to byl krásný zápas. Hodně nám za tohoto počasí pomohla správná volba strany. Brzy jsme získaly potřebný náskok, ten si v prvním setu udržely a ve druhém na vydařený začátek navázaly.“

V osmifinále Česky proti francouzskému páru Jupiterová, Charnereauová svoji vítěznou sérii prodloužily a zvítězily 23:21, 21:11.

„Na turnaji v Kanadě nás porazily, a proto jsme jim to v Moskvě chtěly

oplatit. První set byl velkým dramatem se šťastným koncem. V jeho průběhu bylo skóre vzácně vyrovnané, ale v závěru jsme při čtyřech setbolech byly blíž k vítězství, kterého jsme se díky dobré psychice také dočkaly. Vstup do druhé sady nám vyšel přímo excelentně a zlomené soupeřky jsme doslova deklasovaly.“

Ve čtvrtfinálovém souboji se Švýckami Heindrichovou a Vergéovou byla česká dvojice blíž k dalšímu vítězství, ale v samotném závěru se k ní štěstí otočilo zády a ve vzácně vyrovnaném duelu podlehla těsně 1:2.

„Také této dvojici jsme chtěli oplatit někdejší porážku a měly jsme k tomu hodně blízko. První set nám sice nevyšel, ale druhý jsme vyhrály a dařilo se nám i v tie breaku. Vedly jsme 13:12, ale poslední tři míče uhrály Švýckary. Škoda, měly jsme na víc.“

Na moskevském mistrovství Evropy v plážovém volejbalu se dvojice duklaček Michala Kvapilová, Michaela Kubíčková probojovala až do čtvrtfinále, a nakonec skončila na velice pěkné páté příčce. Kvapilová o jejich cestě do elitního evropského kvinteta a stále ještě určitých nadějí na olympiádu prozradila aspoň to nejdůležitější.

Přestože účast této české dvojice na olympijských hrách je v současné době hodně vzdálená, tak určitá možnost stále existuje.

„Jsme nově utvořený pár, takže moc zápasů za sebou nemáme. Proto ve světovém žebříčku, který bude pro letenku do Tokia velice důležitý, jsme zatím na nižších příčkách. Druhou možností je postup do finále v kvalifikačním turnaji v Číně. A třetí šanci nabízí Kontinentální pohár, který bychom však musely vyhrát. Všechno se to samozřejmě zdá skoro až nereálné, ale v žádném případě se nevzdáváme. Do olympiády je ještě daleko a kdyby se nám podařilo sbírat cenné body podobně jako na šampionátu v Moskvě, tak třeba bychom se ještě ve světovém žebříčku protlačily k vyšším příčkám.“

Text: Jaroslav Pešta
Foto: archiv Kvapilové a Kubíčkové

Bronzový kajakářský maraton

Po třech letech se Anna Kožíšková vrátila na medailovou – bronzovou pozici na kajaku v klasickém maratonu na evropském šampionátu v Decize. Během tratě dlouhé 26 kilometrů s šesti přeběhy několikrát dojížděla první skupinku kajakářek, až zůstaly jen tři, ale v závěru ji Maďarky poodjely.

„Strašně jsem si přála medaili, včera jsem i zašla do kostela. Jsem moc šťastná, i když mám odřené nohy a hrábla jsem si úplně na dno. Bojovala jsem s Maďarkami, které se mě snažily takticky uzavřít, ale ustála jsem to.“

Těsně pod stupni vítězů skončil Jan Dlouhý s Jakubem Březinou na deblkanoi. Velmi dramatický závod na kajaku absolvoval Jakub Adam. Třináct závodníků se drželo dvě kola pohromadě. Po roztrhání zůstal Kuba ve druhé skupině a aktivně se snažil dojet a spojit. To se těsně nepovedlo a po promíchání obsadil deváté místo.

Úspěšnější byl v krátkém maratonu na 3,5 kilometru, kde dojel na 4. místě, Anna Kožíšková mezi ženami na pátém. Oba jeli rychlý závod v čelních skupinách.

Text: Ivana Roháčková
Foto: Nina Jelenc

Japonsko

oči Tomáše Bábeka

V dalekém Tokiu začne za deset měsíců olympiáda. Zemi vycházejícího slunce poznal z dukláků v poslední době asi nejvíc dráhař Tomáš Bábek. Mistr Evropy, vicemistr světa a vítěz světového poháru v keirinu sbíral v pravlasti tohoto sportu zkušenosti. Podle líčení jezdce Dukly Brno se jedná spíš o bojové umění než o dráhovou cyklistiku. Během dvouročního angažmá na poloostrově Izu poznal jako člen týmu obstojně vzdálenou zemi, její obyvatele i jejich mentalitu. Ale dost nezáživného úvodu. Slovo si bere Tomáš Bábek.

Troufnu si říct, že bych mohl dělat po Izu, kde se bude konat většina olympijských soutěží v cyklistice, průvodce. Zvládnul jsem základy japonštiny, a když Japonci slyší mluvit cizince jejich řečí, velice to oceňují. Kvitují zdvořilostní představení nebo výrazy jako těší mě, nebo když se jim snažím říct, co dělám a podobně.

Kromě toho se dá při mluvení použít dobrá finta. Tím, že se Japonci staletí vyvíjeli uzavřeně od okolního světa a že zároveň mají rádi Američany, převzali z angličtiny některé výrazy, které v japonštině neexistují. Tudiž stačí umět dobře

anglicky a napodobit japonskou výslovnost. Například zmrzlina ice cream se řekne ajsu kurimu, nebo boty shoes jsou šuzo. Když se ve vyjadřování orientujete, dá se takhle domluvit.

Nedá se ale předpokládat, že by Japonci mluvili anglicky. To většina z nich neumí. Na olympiádu ale mají nasmlouváno spoustu dobrovolníků. Moje přítelkyně Magdalena si mezi nimi našla pětasedesátiletou kamarádku a z dopisování ví, že dobrovolníci chodí na lekce angličtiny. Už to běží nějaký čas, takže s nimi bude možné slušně komunikovat.

Gaidžinové to nemají snadné

Není ale snadné zapadnout do japonské společnosti. Jsme pro ně gaidžinové. Vědí, že cizinci sice mohou pocházet z vyspělých zemí, ale vůči sobě je berou trochu jako barbary. To se jinde na světě nevidí. Japonci žijí v domněnku, že jsou organizovanější, schopnější a dokážou dělat všechno líp než cizinci. A dávají to znát. Zvlášť, když je tam člověk delší dobu a trochu mezi ně pronikne, tak se s tím setká. Ale dá se s tím žít...

Japonci obvykle nepřijímají módní trendy. Třeba tetování je u nich symbolem

mafie. Kdo je potetovaný, je pro Japonce yakuza - mafián. Tetování je prostě poznávací znamení kriminálních. Závodníci, kteří jsou třeba na vynikající mezinárodní úrovni, ale jsou výrazně potetovaní, mají v Japonsku nulovou šanci se prosadit.

Pokud jde o malé kresby jako olympijské kruhy, tak to ještě přijmou. Kdo má ale potetovanou celou ruku nebo nohu, tak má problém. Mě se to naštěstí netýkalo, protože mám na těle jen jizvy. (směje se) Olympionici ale nemusí mít kvůli svým ozdobám obavy. Budou tam jen dva týdny a nehrozí, že by se museli začleňovat do společnosti.

Při delším pobytu je ale nutné dodržovat přísná pravidla a zvyklosti, které se nám zdají absolutně nesmyslné. Kolikrát nad nimi zůstává i rozum stát. Například, když mi za pár minut odjžděl šinkazen, neexistovalo, že by mě pracovník drah pustil zpátky přes turniket na toaletu. Musel jsem jít přes celé nádraží na jiné zařízení...

Nebo když jsme šli s dalšími gaidžiny ve čtvrtek do posilovny, kdy byla oficiálně zavřená, pustili nás zaměstnanci bez problémů dovnitř. Řekli, že to není problém, ale obratem si na nás postěžovali šéfům, že jsme tam přišli v zavírací době.

Jejich kultura je zvláštní. Všichni vyrůstali pod jejím vlivem, jsou tak naučení a je třeba jejich zvyky respektovat. Jsou natolik specifické, že je člověk musí zažít, aby je trochu pochopil. Mně to trvalo skoro rok. Snažil jsem se dodržovat společenská pravidla, a ta by si měli osvojit i olympionici, kteří příští rok přiletí do Tokia.

Úklona je základ všeho

Když se s někým zdravíte, je potřeba se uklonit. Japonci si na tom zvlášť zakládají. Závisí to i na hierarchii ve společnosti. Čím je poklona hlubší, tím větší výraz účty dáváte najevo. Zajímavé je, že se v Japonsku nepodává ruka, ale úklona je základ všeho. Nebo třeba dárky. Japonci jsou na ně vysazení a rádi je balí. Pomalu ani nezáleží, co je v balíčku, ale jak je zabalený.

Jídlo mi chutnalo od začátku. Oceňoval jsem maximální kvalitu, i když se jedná o velice neobvyklé pokrmy. Například k snídani jedí kromě řas i mořskou polévku a syrové ryby. To by si žádný Čech asi nedal. Strava je zvláštní včetně syrového koně. Každá oblast má nějakou specialitu. Kuchyně je hodně rozmanitá a mohu ji jenom doporučit. Je vynikající.

Japonci i přes mezinárodní úmluvy a zákazy stále loví velryby, protože jejich konzumace patří k jejich tradičnímu pokrmu. Je jim prostě jedno, co je standardem v okolním světě. Mají prostě své tradice a těch se nechtějí vzdát. Třeba i proto se v japonském keirinu jezdí na kolech, která se vyrábějí podle postupů ze šedesátých let minulého století.

Vybavení se od toho, jak se jezdí ve světě, velmi liší. Používají se přilby i dresy podobné, jaké mají žokejové. Kola, ráfky a další komponenty jsou většinou ocelové, žádný karbon. Liší se i pravidla, nešlape se za motorovým vodičem, ale za cyklistou. Jede se v devíti, je povolený souboj na kontakt a závodí se týmově. Taktika se domluví den dopředu před závodem. Cyklisté se dohodnou na spolupráci a podle hierarchie si rozdělí role.

Právě proto si závodníci, kteří mají za úkol chránit lídra, oblékají chrániče podobné těm, jaké používají sjezdaři. Tito závodníci jsou nejnebezpečnější. Většinou mají za úkol, abych se já (gaidžin) nedostal dopředu a tím ohrozil jejich lídra. Berou to velice zodpovědně a je to pro ně otázka cti. Takže raději spadnou, než by prohráli souboj o pozici.

Existují tři základní taktiky Senko (dlouhý sprint), Makuri (střední sprint) a Oikomi (sprint kamikadze na posledních 100 metrech). Gaidžinové a mladí Japonci většinou odjedou největší dřinu Senko nebo Makuri. Starší, třeba i padesátiletí jezdci se za nimi vyvezou a pokud to jde, předstihnou je na pásce.

Keirin jako bojové umění

Keirin je nevyzpytatelná disciplína. Medaile na světových soutěžích může vybojovat kdokoli z třicítky nejlepších sprinterů. Nerozhoduje jen výkonnost, ale i momentální rozhodnutí v daný okamžik a štěstí. Proto je keirin tak atraktivní i pro japonské sázkaře. V Japonsku ho vymysleli proto, aby se po druhé světové válce z lidí vytáhly peníze. A Japonci mají k risku a sázení sklony. Vznikl sport, který se časem dostal až na olympiádu.

Jenže v japonských profesionálních soutěžích se jezdí podle původních pravidel z padesátých let. Nezbytný je bojový rituál. Závodníci před startem sypou sůl na odhánění zlých duchů, vykřikují hlasitá hesla. Když jsem to viděl poprvé, říkal jsem si panebože, co tady děláš? Tenkrát jsme byli v areálu jen dva gaidžinové a navíc čtyři dny bez jakéhokoli kontaktu s okolním světem...

Japonci Evropany vnímají jako vetřelce. Je to velká škola. Zatímco na mezinárodní scéně je keirin víceméně gentlemanským sportem, v Japonsku jde spíš o bojové umění, které v několika ligách provozuje dva tisíce cyklistů.

Před tím, než jsem mohl nastoupit, bylo nutné absolvovat školu keirinu s vojenskými pravidly. Složit zkoušky nebylo nic

V Tokiu se rozdává 339 sad medailí

Letní olympijské hry 2020, oficiálně Hry XXXII. olympiády, se budou konat v japonském Tokiu. Slavnostní zahájení proběhne 24. července 2020, závěrečný ceremoniál se pak uskuteční 9. srpna 2020. Město Tokio se stane pátým městem v historii, kde se Hry budou konat již podruhé. Připojí se tak k Athénám, Paříži, Londýnu a Los Angeles. Naposledy se Letní olympijské hry v Tokiu konaly v roce 1964. V Japonsku se také konaly Zimní olympijské hry v roce 1972 v Sapporu a v roce 1998 v Naganu. Do programu her se vrací baseball a softball, novými sporty budou sportovní lezení, karate, surfing a skateboarding.

400 dnů před startem začal **prodej vstupenek**. Do oběhu jde celosvětově skoro osm milionů lístků. Většina z nich, přes 70 procent, je pro japonské fanoušky a poptávka je tak obrovská, že organizátoři museli majitele vylosovat.

366 dní, tedy rok před začátkem her organizátoři **odhalili medaile**, o které budou sportovci bojovat. Budou klasické kulaté, v průměru mají 8,5 centimetru. Vyrobené jsou z vzácných kovů, které byly získány a recyklovány z vyřazených mobilních telefonů a dalších malých elektronických zařízení. Zlatá medaile váží 556 gramů a obsahuje více než šest gramů zlata.

339 sad olympijských medailí je nutné pro hry připravit pro sportovce **33 sportů**, kteří se o ně utkají ve **324 disciplínách**.

Vítězný design Japonce Kawanishiho vybrali organizátoři z více než čtyř stovek

návrhů od profesionálních designérů a studentů designu. Předpisy Mezinárodního olympijského výboru určují, že design lící strany musí obsahovat řeckou bohyni vítězství Niké před stadionem Panathinaikos, oficiální název her a také symbol pěti olympijských kruhů.

Medailím pro Tokio dominuje právě Niké, za ní je na pozadí stadion Panathinaikos. Nápis „Hry XXXII. olympiády Tokio 2020“ je v horní polovině medaile vyryt do oblouku. Pod ním je pětice olympijských kruhů. Na rubu medaile je logo her – prstenec propojených obdélníků. Pod ním nápis Tokio 2020 a symbol pěti olympijských kruhů. Název sportovní disciplíny pak bude vyryt na okraji.

330 dnů před zahájením her podepsal předseda Českého olympijského výboru Jiří Kejval **přihlášku Českého olympijského týmu** na Hry XXXII. Olympiády

v Tokiu 2020. Prezident republiky Miloš Zeman ji doprovodil oficiálním dopisem.

„Je velmi symbolické, že přihlášku podepisujeme právě v budově, která byla už od 16. století zasvěcena sportu,“ řekl Jiří Kejval. „Minulá olympiáda v Tokiu byla pro naše sportovce jednou z nejvýznamnějších v historii, neboť jsme získali čtrnáct medailí a v pořadí národů skončili devátí. Věřím, že i tentokrát budeme svědky skvělé oslavy sportu.“

Šance na cenné kovy

Češi budou v Tokiu navazovat na deset cenných kovů, které vybojovali na minulých letních hrách v brazilském Riu. Mezi medailové sporty v poslední době z českého pohledu patří kanoistika, tenis, atletika, veslování nebo sportovní střelba. Je

potřeba připomenout, že většina sportovců ještě nemá ani jistou účast na olympijských hrách.

Nominaci má zatím plavecká štafeta a dvacítku dalších individuálních sportovců, většinu sportů ale teprve nominace čekají. Ze sportovců ASC DUKLA zatím vybojovali účastnická místa:

David Kostecký – sportovní střelba, trap

Filip Nepejchal – sportovní střelba, LM 3×40

Nikola Mazurová – sportovní střelba, VzPu 60

Martin Vlach – moderní pětiboj

Josef Dostál – kanoistika, kajak 1 000 m

Josef Dostál, Radek Šlouf – kanoistika, deblkajak 1 000 m

Martin Fuksa – kanoistika – kánoe 1 000 m

Martin Fuksa, Petr Fuksa – kanoistika, deblkánoe 1 000 m

Ondřej Synek – veslování, skif

Atletické limity, do kterých se počítají i letošní výkony, už splnili: oštěpař **Nikola Ogrodníková** a koulař **Tomáš Staněk** a na 400 m překážek **Zuzana Hejnová**.

Text a foto: Ivana Roháčková

snadného, i když jsem měl jako světová jednička všechny procesy zkrácené a v desetidenním armádním režimu mě ušetřili od oholení hlavy. (směje se)

Nestartoval jsem ale v nejvyšší lize, kde se jezdí o miliony. Bylo to z prostého důvodu. Gaidžiny tam prostě nechťejí, byť jsme na to výkonnostně měli. Japonsko je ale pro sprintera nejvyšší meta, něco jako pro silničáře Tour de France. Byl to můj sen a ten se mi splnil. Teď je moji prioritou olympiáda, ale pak bych se tam chtěl zase vrátit.

Přechod na železné kolo byl pro mě těžký. Japonský bicykl se totiž chová úplně jinak než vymazlený stroj s karbonovým rámem. Nedokáže vůbec udržet rychlost a těžko se rozjíždí. Jakmile člověk

přestane šlapat, kolo začne zastavovat. Nedá se na něm jezdit ekonomicky, a to byl pro mě problém, ale zároveň výzva se to naučit.

Při závodech jsem musel respektovat japonská pravidla a pokaždé kvůli fanouškům a jejich sázení prozradit svou taktiku. To bylo nutné dodržovat. Vždycky jsem jel jako jediný proti osmi Japoncům. Byla to brutální přesilovka, ale musel jsem se přizpůsobit.

I tak jsem tam zaznamenal kolem třiceti vítězství a měl zhruba padesátiprocentní úspěšnost. Mezi gaidžiny to nebyly historicky nejlepší výsledky, ale na nováčka to byla slušná bilance. Nemohu říct, že by byl ze začátku japonský keirin můj šálek kávy, ale prostě jsem nezvyklé podmínky

přijal. Zkraje jsem hlavně bojoval a pak přišly úspěchy.

Vedru nikdo neunikne

Hodně se mluví o tom, že v době olympiády bude v Tokiu tuť teplota šplhat přes čtyřicet stupňů. Zažil jsem to a bude to velice nepříjemné. Nedá se na to sto procentně připravit. Jedinou možností je na to nastavit tělo a hlavu. Na druhou stranu to bude stejné pro všechny. Bude potřeba počítat s doplňováním tekutin a chlazením třeba pomocí vest, které má k dispozici Český olympijský výbor.

Vedru nikdo neunikne. Výhodu bude mít ten, kdo se s tím psychicky vyrovná.

Letos v létě jsme u nás také zažili tropické dny. Ty jsou v Tokiu běžné. Teploty budou nejspíš ještě o něco vyšší a k tomu se musí připočítat značná vlhkost vzduchu. Další nepříjemností jsou cikády. Jsou jich miliony a dělají takový kravál, že se do rána vyspí málokdo.

V Japonsku hrozí i přírodní katastrofy. Zažil jsem zemětřesení, nicméně spousta budov je postavená tak, aby otřesy kolem šesti stupňů Richterovy stupnice vydržely. Když si vzpomenu na svou situaci, tak stejně nebylo kam utéct. Byl jsem s ostatními cyklisty zavřený v keirinovém areálu. Bylo šest ráno a všude bylo zamčeno.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: archiv Tomáše Bábky
a Ivana Roháčkové

Mimo struktury projekt Kalokagathia

Jejich ambice ve velkém sportu před pár lety skončily. Přesto jsou David a Tomáš Svobodovi neustále v pohybu. Jejich kalendáře jsou hustě popsané termíny, kdy budou závodit. Učarovaly jim štafety vycházející z triatlonových disciplín. A jdou na to po svém. Nejsou svázáni s žádným klubem nebo svazem. Naopak založili volné sdružení Alianci Kalokagathia, jehož členové se nemusí řídit žádnými písemnými smlouvami nebo příkazy. Vše je dobrovolné a jde v první řadě o zábavu, i když se závodí na plné pecky.

Oba čtyřiatřicetiletí bratři jsou mimo jiné trenéři mládeže a vedle toho se baví sportem. Tomáš skončil s olympijským triatlonem v roce 2016. „Od té doby dělám různé vytrvalostní víceboje. Bývají to třeba víceetapové závody dvojic, někdy je (v tom trochu adventury) to trochu dobrodružnější, spojené třeba i s nějakým lezením,“ ujíhá se slova.

„Ze začátku jsem byl na to sám. Neexistovalo žádné družstvo. Říkal jsem si, že by bylo dobré mít možnost sestavit štafetu, aby byl závod zábavnější a všichni z toho měli dobrý pocit. Postupem času se na tento projekt nabaluje víc lidí. Nyní plánujeme deset až patnáct akcí ročně,“ vysvětluje záměr.

Jeho (takřka k nerozeznání) dvojče David skončil s moderním pětibojem v roce 2017. „Byl jsem zvyklý trénovat, a tak jsem v tom pokračoval. Chodil jsem běhat a plavat a přišlo mi jako dobrý nápad se občas s bráchou nebo i sám zúčastnit nějakého štafetového závodu. Něco jsme občas vyhráli a považoval jsem to za dobrý důvod udržet se ve formě,“ vypráví olympijský vítěz z Londýna.

Sourozenci se o sestavě štafet domlouvají a vybírají vhodné typy. „Protože dělám kvadriatlon, znám hodně závodníků ze všech jeho částí. Buď nastoupí, a když nemohou, doporučí někoho jiného. Tímto způsobem se rozvíjíme. Už o tom ví docela hodně lidí. Kolikrát ale není snadné sehnat specialistu. Mají svůj program a důležitější starty. Je jasné, že nemohou upřednostnit nějakou štafetu. Proto máme na každý post vytipováno víc lidí. Zatím se nám ale vždycky podařilo dát sestavu dohromady,“ říká Tomáš.

Spolek Kalokagathia

Situace se časem vyvinula do takových rozměrů, že se rozhodli založit klub Kalokagathia. „Je to spíš takový spolek. Nemáme to institucionalizované, a to se nám na tom právě líbí. Odpadá spousta starostí a dalších lidí, kteří by nám říkali, co a jak máme dělat. Stojíme mimo struktury, nejsme pod žádným svazem. Dobrovolně se rozhodujeme, jakých akcí se zúčastníme a skrz medaili si uděláme radost a taky trochu reklamu. Akce tak získávají prestiž i tržní rozměr,“ míní David.

„Jdeme touto cestou, máme svou značku, logo, název, a to drží pěkně pohromadě. Děláme si PR, občas se povedou výstupy v médiích, (brácha dělá) záleží nám taky na sociálních sítích,“ pokračuje David. „Tím se stáváme (více nebo méně) zajímaví pro partnery. Docela se to rozjíždí. Začátkem srpna jsme byli pozváni na špičkový závod terénního triatlonu Xterra do Prachatic, kde jsme získali štafetový titul mistrů Evropy. Začínají se nám nabízet sportovci, kteří chtějí být součástí týmu.“

Svobodovi v týmu Kalokagathia využívají například atleti z Dukly, kajakáře a cyklisty. Ve dvou štafetách už startoval třeba i paralympijský vítěz v cyklistice Jiří Ježek, v sestavě se objevil i nejlepší český bazénový plavec Jan Micka, Jan Kozubek byl zase nedávno čtvrtý na šampionátu v dálkovém plavání.

Podle sourozenců je jedním z cílů jejich projektu také propagovat název a myšlenku sportovní základní školy, kterou hodlají založit. Ve vzdálenějším výhledu – třeba za 10 nebo 15 let – by v multisportovním týmu měli závodit absolventi školy.

Zdatnost s moudrostí

Název Kalokagathia je složenina dvou slov ze staré řečtiny. Kalos (krása) a agathos (dobro). „Původně šlo o aristokratický princip ve společnosti svobodných lidí, kteří měli čas se kvalitně vzdělávat. Souvíselo to i s fyzickou zdatností a moudrostí. Chceme, aby se starý název z antiky zase naplnil,“ vysvětluje Tomáš.

Jde o výsledky, ale ne za každou cenu. „Když členové štafety podají dobrý výkon, jsme vždycky spokojeni bez ohledu na výsledek,“ říká Tomáš a David ho doplňuje. „Já si vrcholového sportu s plněním podmínek smlouvy užil do sytosti. Když musíš, nebývá to taková zábava. Jak to teď máme nastavené, líbí se mi, že lidi si jdou svůj sportovní čas užít.“

Tým Kalokagathia chce ale samozřejmě vyhrát. „Makáme vždycky naplno, ale nemáme nad sebou žádný bič. Necítíme tlak. Tyhle závody jsou naše srdeční záležitost a částečně i exhibice. Chceme naši Alianci budovat dobré jméno.“ Tomáš tvrdí, že se ještě nestalo, aby někdo nepodal dobrý výkon. „Musím na to zaklepat.“

Zároveň ale ví, že štafeta není pro nikoho vrcholem sezony. „Celý tým je silný. Kluci makají, i když nemusí. Třeba vedeme o deset minut a stejně závěr nevypustí. Člověku to nedá, aby nezávodil,“ poodkrývá filozofii štafetmanů z celku Kalokagathia. „Přáli bychom si, aby děti v naší škole jednou takhle přemýšlely. Aby se soustředily především na vlastní rozvoj, posunovaly svoje hranice a osobní rekordy a výsledky braly jako druhořadé.“

Podle Davida se projevuje efekt, že i když sportovci nemusejí, tak přesto zaboují. „Přijde mi to hrozně zajímavý, a jak o tom přemýšlím, měl jsem to ve své kariéře podobný. Když na mě nikdo nevisel, šlo mi to snáz. Sportovec se nebojí riskovat, že mu dojdou síly. Do závěru dokáže narvat poslední energii. Prostě to dá, protože ví, že když náhodou vyťuhne nebo nedoběhne, nic se nestane. A ono to pak většinou končí dobře,“ dodává David Svoboda.

Dano, na zdraví

Drahá Dano Zátopková. Jste vtipná, moudrá, báječná žena, mimořádná sportovkyně a velká frajerka. Jsem šťastná, že jsem Vás mohla potkat. Přejí Vám, a ostatně i sobě, abyste se ještě mnoho let těšila dobrému zdraví a stejně jiskrnému myšlení jako doposavad, měla kolem sebe dostatek hodných a milých lidí a potkávaly Vás jen samé hezké věci.
Všechno nejlepší k narozeninám!
Vaše obdivovatelka, Martha Issová

Paní Dano, jste a navždy zůstanete legendou české atletiky a Dukly, Váš životní příběh se stal vzorem a motivací pro několik generací sportovců.
Přejí Vám pevné zdraví a neustupující elán,
Lubomír Metnar

Zástupy gratulantů si během září v trojském bytě paní Dany Zátopkové podávaly kliku. Slavná oštěpařka slaví neuvěřitelných 97 let. Při návštěvách se tak příliš vrstevníků objevit nemohlo, ale hodně přicházeli mladší. Třeba zástupci současné české oštěpařské elity z Dukly Praha.

Se všemi si olympijská vítězka z roku 1952 v Helsinkách popovídala a dobrým červeným přitukla. Hodně se povídalo, hlavně o oštěpařích, a vzpomínalo. Třeba na Topka, jak dodnes něžně nazývá svého věhlasného muže, vytrvalce Emila Zátopka.

Právě v Helsinkách napsali českoslovenští manželé neuvěřitelný příběh, který i v době bez sociálních sítí obletěl celý svět. Zřejmě se už nikomu nepodaří zopakovat naprostou výjimečnost, kdy oba v jeden den získali zlatou medaili. Pro pořádek: nejdřív se to povedlo Emilovi v běhu na 5 000 metrů a krátce potom Daně v oštěpu.

Jak sama říká, potřebovala ji mít taky, aby si ji od Emila nemusela půjčovat... Záběrem však fenomenálnímu běžci nemohla konkurovat. Právě ve Finsku šokoval sportovní svět, když kromě dvou dráhových vavříků přidal ještě třetí v maratonu.

V něčem ho ale přece trumfla. Kariéru si protáhla až do roku 1960, tedy do doby, kdy Emil dávno nezávodil. Na olympiádě v Římě jí bylo sice už osmatřicet, ale přesto dokázala držet krok s mladšími soupeřkami a vybojovat skvělé stříbro.

Dodnes se paní Dana o atletiku živě zajímá. A hlavně o oštěp. Vždycky si ráda povypráví s Janem Železným a Barborou Špotákovou, kteří stejně jako ona slavili olympijské triumfy. Pár dní před letošními narozeninami rozebírala techniku, tréninkové metody a historii oštěpu s mladými oštěpařkami Nikolou Ogrodníkovou, Nikol Tabačkovou, Irenou Šedivou a závodícím trenérem Vítězslavem Veselým.

A tak nezbývá, než paní Daně z celého srdce pogratulovat. Ale gratulace míří i do atletického nebe Emilovi. Jejich příběh je ještě úžasnější tím, že se oba narodili ve stejný den – 19. září 1922.

Takže si s paní Danou nalijme pohár jejího oblíbeného Modrého Portugalu a vypijme ho na její zdraví.

MEDAILLE REKORDY TITULY

sportovců ASC DUKLA za leden – září 2019

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Evropské hry	2	3	4	9
Mistrovství světa	6	2	1	9
Mistrovství Evropy	12	3	7	22
Mistrovství světa do 23 let	8	5	2	15
Mistrovství Evropy do 23 let	3	4	4	11
Mistrovství světa juniorů	–	3	2	5
Mistrovství Evropy juniorů	5	–	1	6
Světová univerziáda	1	1	1	3
CELKEM	37	21	22	80

Diamantová liga:

3. Nikola Ogrodníková (atletika, hod oštěpem)

Světový rekord seniorský:

Tomáš Nýdrle (sportovní střelba, skeet, finále 60 zásahů)

Světový rekord juniorský:

Filip Nepejchal (sportovní střelba, VzPu 3x40 ran, finálový nástřel 458,7 bodů)

Evropský rekord juniorský:

Filip Nepejchal (sportovní střelba, VzPu 60 ran, 628,4 + 252,0 bodů)

Evropský rekord seniorský:

Hynek Tábor, Jiří Gečnuk, Libor Jiroušek, Miloslav Kříž, Petr Chládek (parašutismus, přesnost přistání družstev – 25 cm na 8 kol)

Světový pohár (celkové):

- Eva Samková** (snowboarding, snowboardcross)
- Ester Ledecká** (snowboarding, paralelní obří slalom)
- Ester Ledecká** (snowboarding, paralelní slalomy celkem)
- Hynek Tábor** (parašutismus, KPD, přesnost přistání)
- Jiří Gečnuk** (parašutismus, KPD, kombinace)
- Jiří Gečnuk** (parašutismus, KPD, přesnost přistání)
- Hynek Tábor, Jiří Gečnuk, Libor Jiroušek, Miloslav Kříž, Petr Chládek** (parašutismus, KPD, přesnost přistání družstev)
- Hynek Tábor, Jiří Gečnuk, Libor Jiroušek, Miloslav Kříž, Petr Chládek** (parašutismus, KPD, kombinace družstev)
- Tereza Fišerová** (vodní slalom, C1 ženy)

Evropský rekord juniorský:

Filip Nepejchal (sportovní střelba, VzPu 60 ran – 628,4 + 252,0 bodů)

Český rekord juniorský:

Matyáš Janoš (cyklistika dráha, individuální stíhačka na 3 km – 3:23,325 min.)

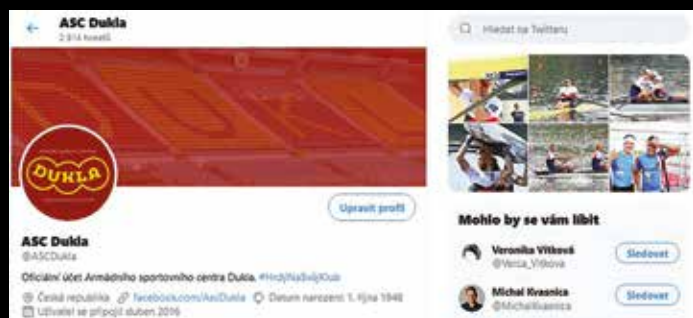
Kristýna Burlová (cyklistika, otevřená dráha, 2 km stíhací – 2:36,505 min.)

Matyáš Janoš (cyklistika, krytá dráha, 3 km stíhací – 3:20,262 min.)

Veronika Jaborníková (cyklistika, krytá dráha, 200 m letmý start – 11,353 s.)

Tituly mistra ČR: 140 (112 seniorských, 28 juniorských)

Sestavila: Ivana Roháčková

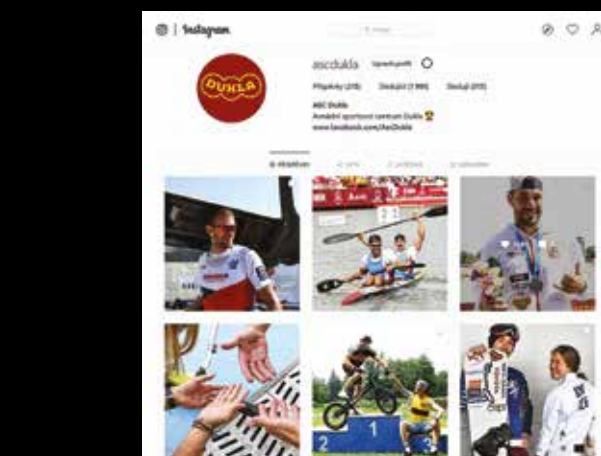
www.duklasport.cz

www.facebook.com/AscDukla

Twitter: @ASCDukla

Instagram: ASC Dukla

VoZP | VOJENSKÁ
ZDRAVOTNÍ
POJIŠŤOVNA

BeneFit
K L U B

OPERACE OČÍ LEVNĚJI

Novinka pro členy BeneFit Klubu!
SLEVA 15 % v síti špičkových
očních klinik LEXUM na:

- ▶ laserové operace refrakčních vad
- ▶ výměny čočky při řešení refrakčních vad
- ▶ plastické operace očních víček

www.lexum.cz

a dále **SLEVA 15 %**
na vybrané značky
zdravých barefoot bot na
www.barefootmanie.cz

Členové BeneFit Klubu VoZP
nakupují levněji!
Všechny slevy na:
www.vozp.cz/benefitklub

www.vozp.cz

☎ 844 888 888

info@vozp.cz

Ester Ledecká

dvojnásobná olympijská
vítězka z Pchjongčangu
získala Cenu Jiřího Stanislava
Gutha-Jarkovského
za nejhodnotnější sportovní
výkon roku 2018.